

POKANIE (2) *sb n*

Teksty nie oznaczają ó oraz é; o prawdopodobnie jasne (tak w po-); a jasne.

sg N pokani(e) (1). ◊ A pokani(e) (1). ◊ [I pokanim.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Ukorzenie się, pokuta (czes. pokánie) (2) : Pokutá. Po Czełku Pokánie/ quafi Pokáíanie. KlonWor 53 marg.

[pokanie czyje: by nie wątpił w łásce iego/ zá pokánim á vznánim swoim. BielKron 1551 15.]

Zwrot: »uczynić pokanie« (1): Trzebá grzechy wyznáwác y żáłowác zá nie: Szczyrym y práwym fercem wczynić pokánie. KlonWor 53.

[Szereg: »pokanie a uznanie«: BielKron 1551 15 cf pokánie czyje.]

Synonimy cf POKAJANIE.

Cf POKAJANIE

MZ